

Ένα εύκολο δίλημμα

/ Πεμπτουσία

Image not found or type unknown

Πώς είχε βρεθεί εκεί, μόνη της μέσα στο

δάσος η Νεφέλη; Δε θυμόταν τίποτα. Κοίταξε γύρω της. Όλα ήταν κάτασπρα στο χιονισμένο δάσος. Τα κλαδιά των δέντρων ίσα που βαστούσαν το χιόνι και μια απέραντη ησυχία βασίλευε σε όλο το τοπίο. Ο ουρανός, γεμάτος άσπρα και γκρίζα σύννεφα, έστελνε ένα απειλητικό μήνυμα... Τρομαγμένο το κορίτσι, κοίταξε προς τα πίσω να δει αν υπήρχαν τα αποτυπώματα των βημάτων της στο χιόνι. Όμως δεν μπόρεσε να διακρίνει τίποτα! Ήταν σαν να μην είχε περπατήσει ως εκεί, αλλά σαν κάνει. Από την τρομάρα της δεν μπορούσε ούτε να

Όμως μετά από λίγο βρήκε το θάρρος και άρχισε

να περπατάει γρήγορα ανάμεσα στα δέντρα. Πότε-πότε έβλεπε κανένα σκιουράκι να την κοιτάζει ή κάποια κουκουβάγια να βγάζει το κεφαλάκι της από την κουφάλα ενός δέντρου και να κράζει

«κουκουβάγιες δεν κοιμούνται τη μέρα;»,

αναρωτήθηκε το κοριτσάκι. Δυνατός αέρας άρχισε να της χτυπάει το πρόσωπο. Ένας χειμωνιάτικος ψυχρός αέρας.

Άκουσε τον «Χειμωνιάτικο άνεμο» του Chopin

%xeimoniatikosanemos%

Η Νεφέλη έβγαλε από την τσέπη του μπουφάν της το ροζ σκουφί της και το ροζ κασκόλ της και τα φόρεσε. Όμως μετά, που το καλοσκέφτηκε, δε θυμόταν να είχε ποτέ ροζ κασκόλ ή ροζ σκουφί. Συνέχισε να περπατάει μπερδεμένη. Τώρα ένιωθε πιο ζεστά. Προστατευόταν καλύτερα από τον χειμωνιάτικο άνεμο. Έφτασε σε ένα ξέφωτο. Πήγε στο κέντρο του. Ήταν περικυκλωμένη από δέντρα, τα οποία έβγαζαν κρόμα από τα άλλα.

Ξαφνικά, τα κλαδιά των δέντρων απλώθηκαν

και της άρπαξαν το ροζ κασκόλ και το ροζ σκουφί και τα ανέβασαν στην κορυφή τους. Μια κοροϊδευτική φωνή ακούστηκε:

— Πού είναι το κασκόλ σου; Το έχασες; Χα, γα, γα, γα! Το σκουφί σου; Πού πήγε το σκουφί σου;

ακούει άλλο αυτή την απαίσια φωνή. Έκλεισε αυτιά και μάτια.

Όταν, μετά από λίγο τα ξανάνοιξε, ο άνεμος είχε κοπάσει και η κακιά φωνή είχε αντικατασταθεί από τους ήχους ενός βιολιού! Η μελωδία ακουγόταν από πίσω της. Γύρισε και αντίκρισε ένα χιονάνθρωπο που έπαιζε βιολί! Η Νεφέλη έμεινε έκπληκτη!

Άκουσε τον «Χιονάνθρωπο» του Erich Korngold

%xinanthropos%

Ο χιονάνθρωπος, τελειώνοντας τη μελωδία, άφησε το βιολί και το δοξάρι στις ρίζες ενός δέντρου και τη ρώτησε:

— Τι κάνεις εσύ εδώ; Χάθηκες;

— Ναι, απάντησε η Νεφέλη, και μάλιστα έχασα και το κασκόλ μου και το σκουφί μου!

Ο χιονάνθρωπος της κράτησε απαλά το χέρι και της είπε με πολύ γλυκιά και ήρεμη φωνή:

— Μπορώ είτε να σε πάω σπίτι σου και να βρεις τη μαμά σου είτε να σκαρφαλώσω στα δέντρα και να σου φέρω το κασκόλ και το σκουφί σου. Αλλά δυστυχώς, δεν μπορώ να κάνω και τα δύο! Τι προτιμάς λοιπόν;

Η Νεφέλη, στεναχωρημένη, κοίταξε τις κορυφές των δέντρων και είδε το κασκόλ της να ανεμίζει.

άνθρωπε! του είπε δακρυσμένη.

Αυτός την πλησίασε και την αγκάλιασε

διστακτικά. Η Νεφέλη τον αγκάλιασε κι αυτή σφιχτά και έκλεισε τα βουρκωμένα

της μάτια.

Όταν τα ξανάνοιξε, βρισκόταν στην αγκαλιά της μαμάς της. Είχαν βρεθεί οι δυο τους στο παγκάκι, κοντά στο πάρκο της γειτονιάς τους. Τα δέντρα χιονισμένα. Κοιτούσε τα μάγουλα συνέχεια και την έτριβε να ζεσταθεί.

— Άλλη φορά αν μου ξανακάνεις τέτοια πείσματα θα θυμώσω

πολύ άσχημα, μ' ακούς; της φώναξε η μαμά καθώς την έτριβε.

Και τότε θυμήθηκε η Νεφέλη τον καβγά τους. Είχε ζητήσει από τη μητέρα της να της αγοράσει ροζ σκουφί και κασκόλ, σαν αυτά που έχουν οι φίλες της, γιατί την κορόιδευαν που δεν είχε. Και εκείνη είχε αρνηθεί, συμβουλεύοντάς την ότι δεν πρέπει να ζηλεύει τα άλλα κορίτσια ούτε να δίνει σημασία σ' αυτά που λένε. Εξάλλου, είχε πολλά σκουφιά και κασκόλ στη ντουλάπα της η μικρή. Και τότε η Νεφέλη θυμήθηκε που είχε αρχίσει να χτυπάει με δύναμη τα πόδια της στο πάτωμα και να φωνάζει ότι θέλει οπωσδήποτε αυτά που είχαν οι φίλες της. Όμως η μαμά ήταν ανένδοτη. Έτσι η Νεφέλη, για να δείξει πόσο έχει θυμώσει, είχε ανοίξει την πόρτα και είχε φύγει τρέχοντας για το πάρκο. Είχε καθίσει λυπημένη στο παγκάκι και κοιτούσε το χιόνι που έπεφτε αργά και βαριεστημένα. Κάπου εκεί, πρέπει να την πήρε ο ύπνος.

— Συγγνώμη, μαμά, ψιθύρισε η μικρή. Δεν έπρεπε να σου γκρινιάξω για κάτι τόσο ασήμαντο, της είπε και την αγκάλιασε σφιχτά.

Η μητέρα χαλάρωσε.

— Πάμε σπίτι... Μην στεναχωριέσαι., είπε στην κόρη της και την έπιασε από το χέρι. Ξέρεις πως, όταν σε βρήκα, κοιμόσουν στο παγκάκι; Είδες μήπως και κανένα όνειρο;

— Μπα, όχι δεν νομίζω! είπε και κράτησε πιο σφιχτά το χέρι της μαμάς, καθώς περπατούσαν για το σπίτι. Τι σημασία έχουν τα όνειρα όταν στον ξύπνιο σου έχεις

δίπλα σου ανθρώπους που αγαπάς; Ειδικά αυτά τα χειμωνιάτικα όνειρα που σε γεμίζουν ψυχρές σκέψεις. Καλύτερα να τα ξεχνάς και να μένεις στην πραγματικότητα, στη ζέστη του σπιτιού και την αγκαλιά της μαμάς.

Άκουσε το «Όνειρο μιας χειμωνιάτικης μέρας» του Tchaikovsky

%mia_ximoniatici_nyxta%

Αλέξανδρος Η. Σαββόπουλος